

Date de réception : 15/02/2021

Zaak C-674/20**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

10 december 2020

Verwijzende rechter:

Cour constitutionnelle (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

26 november 2020

Verzoekende partij:

Airbnb Ireland UC

Verwerende partij:

Région de Bruxelles-Capitale

1. Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

- 1 Bij ordonnantie van 23 december 2016 heeft de Région de Bruxelles-Capitale (Brussels Hoofdstedelijk Gewest) een gewestbelasting ingevoerd op inrichtingen van toeristisch logies, daaronder begrepen de logies op het domicilie, om de belastingontvangsten van het Gewest te verhogen en een eerlijke mededinging en een gelijke behandeling van alle spelers uit de toeristische sector te verzekeren.
- 2 De belasting wordt berekend op basis van het aantal overnachtingen en is verschuldigd door de exploitant van de inrichting van toeristisch logies of door de eigenaar van het onroerend goed.
- 3 De tussenpersonen, waarbij het voornamelijk gaat om elektronische platformen die actief zijn in de sector van het toeristisch logies, zijn noch de belasting verschuldigd, noch belast met de inning ervan. Zij dienen daarentegen op straffe van een boete te antwoorden op verzoeken van de belastingdienst om inlichtingen betreffende de inrichtingen van toeristisch logies en de exploitanten ervan,

alsmede het aantal overnachtingen en het aantal tijdens het voorbije jaar geëxploiteerde eenheden van logies.

- 4 Op 8 augustus 2017 heeft de belastingdienst aan verzoekster, in haar hoedanigheid van elektronisch platform, verzoeken om informatie toegezonden met betrekking tot negen inrichtingen van toeristisch logies die in het Brussels Gewest zijn gelegen. Aangezien verzoekster weigerde gevolg te geven aan die verzoeken, zijn negen geldboeten van 10 000 EUR aan haar opgelegd.
- 5 Verzoekster heeft een beroep tot vernietiging van artikel 12 van de ordonnantie van 23 december 2016 ingesteld.

2. Relevante bepalingen

Unierecht

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie

- 6 Artikel 56 bepaalt:

„In het kader van de volgende bepalingen zijn de beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de Unie verboden ten aanzien van de onderdanen der lidstaten die in een andere lidstaat zijn gevestigd dan die, waarin degene is gevestigd te wiens behoeve de dienst wordt verricht. [...]”

Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt („richtlijn inzake elektronische handel”)

- 7 De overwegingen 12 en 13 luiden als volgt:

„(12) Bepaalde activiteiten dienen van het toepassingsgebied van deze richtlijn te worden uitgesloten, aangezien het vrije verkeer van diensten op die gebieden in het licht van het Verdrag of van het bestaande afgeleide communautaire recht in het huidige stadium niet kan worden gegarandeerd. Deze uitsluiting doet geen afbreuk aan instrumenten die voor de goede werking van de interne markt nodig zijn. Belastingen, en met name de belasting over de toegevoegde waarde, die over een groot aantal van de in deze richtlijn bedoelde diensten worden geheven, dienen van het toepassingsgebied van deze richtlijn te worden uitgesloten.”

„(13) Deze richtlijn is niet bedoeld om regels inzake fiscale verplichtingen op te stellen en staat de uitwerking van communautaire instrumenten betreffende fiscale aspecten van elektronische handel niet in de weg.”

8 Artikel 1, met als opschrift „Doel en toepassingsgebied”, bepaalt:

„1. Deze richtlijn heeft tot doel bij te dragen aan de goede werking van de interne markt door het vrije verkeer van de diensten van de informatiemaatschappij tussen lidstaten te waarborgen.

[...]

5. Deze richtlijn is niet van toepassing op:

a) belastingen; [...]

9 In artikel 3 is bepaald:

„Interne markt

1. Iedere lidstaat zorgt ervoor dat de diensten van de informatiemaatschappij die worden verleend door een op zijn grondgebied gevestigde dienstverlener voldoen aan de in die lidstaat geldende nationale bepalingen die binnen het gecoördineerde gebied vallen.

2. De lidstaten mogen het vrije verkeer van diensten van de informatiemaatschappij die vanuit een andere lidstaat worden geleverd, niet beperken om redenen die vallen binnen het gecoördineerde gebied.

[...]

4. De lidstaten kunnen maatregelen nemen om voor een bepaalde dienst van de informatiemaatschappij van lid 2 af te wijken, mits aan de volgende voorwaarden is voldaan:

a) De maatregelen moeten:

i) noodzakelijk zijn voor een van de volgende doelstellingen:

– de openbare orde, [...]

– de bescherming van de volksgezondheid,

– de openbare veiligheid, [...]

– de bescherming van consumenten, met inbegrip van beleggers;

ii) worden genomen ten aanzien van een bepaalde dienst van de informatiemaatschappij waardoor afbreuk wordt gedaan aan de onder i) genoemde doelstellingen of een ernstig gevaar daarvoor ontstaat;

iii) evenredig zijn aan die doelstellingen; [...]

10 Artikel 15, met het opschrift „Geen algemene toezichtverplichting”, luidt:

„1. Met betrekking tot de levering van de in de artikelen 12, 13 en 14 bedoelde diensten leggen de lidstaten de dienstverleners geen algemene verplichting op om toe te zien op de informatie die zij doorgeven of opslaan, noch om actief te zoeken naar feiten of omstandigheden die op onwettige activiteiten duiden.

2. De lidstaten kunnen voorschrijven dat dienstverleners de bevoegde autoriteiten onverwijld in kennis dienen te stellen van vermeende onwettige activiteiten of informatie door afnemers van hun dienst, alsook dat zij de bevoegde autoriteiten op hun verzoek informatie dienen te verstrekken waarmee de afnemers van hun dienst met wie zij opslagovereenkomsten hebben gesloten, kunnen worden geïdentificeerd.”

Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt

- 11 [Vreemd genoeg ziet de tweede prejudiciële vraag op de artikelen 1 tot en met 3 van de richtlijn die niet is vermeld in de motivering van het arrest.]

Nationale wetgeving

Ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 23 december 2016 betreffende de gewestbelasting op de inrichtingen van toeristisch logies

- 12 Artikel 2 bepaalt:

„Voor de toepassing van deze ordonnantie wordt verstaan onder:

[...]

2° inrichting van toeristisch logies: elk op regelmatige basis of occasioneel aan toeristen tegen betaling aangeboden logies voor één of meer nachten;

[...]

6° exploitant: elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een inrichting van toeristisch logies exploiteert of voor wiens rekening dergelijke inrichting wordt geëxploiteerd;

[...]

8° tussenpersoon: elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die op eender welke wijze tegen betaling bemiddelt bij het aanbieden van een eenheid van logies op de toeristische markt, promotie maakt voor een inrichting van toeristisch logies of diensten aanbiedt via dewelke exploitanten en toeristen rechtstreeks met elkaar in contact kunnen treden.”

- 13 Artikel 12 bepaalt:

„De tussenpersonen moeten voor de inrichtingen van toeristisch logies die gelegen zijn in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest waarvoor ze bemiddelen of promotie maken, op schriftelijk verzoek, de gegevens van de exploitant en de adresgegevens van de inrichtingen van toeristisch logies, alsook het aantal overnachtingen en het aantal tijdens het voorbije jaar geëxploiteerde eenheden van logies, meedelen aan de door de regering aangeduide ambtenaren.

Een administratieve geldboete van 10 000 euro kan worden opgelegd aan de tussenpersoon die geen gevolg geeft aan het schriftelijke verzoek, vermeld in het vorige lid.”

3. Standpunten van partijen

Verzoekster

- 14 Verzoekster voert zeven middelen aan:
- Het eerste middel is in wezen ontleend aan richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel en aan richtlijn 2015/1535 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015 betreffende een informatieprocedure op het gebied van technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij;
 - Het tweede middel berust op richtlijn 2011/16 van de Raad van 15 februari 2011 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de belastingen, alsook aan artikel 56 (vrij verrichten van diensten) en artikel 63 (vrij verkeer van kapitaal) VWEU;
 - Het derde middel is gebaseerd op richtlijn 2015/1535;
 - Het vierde middel is afgeleid uit richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel;
 - Het vijfde middel is subsidiair ontleend aan artikel 56 VWEU;
 - Het zesde middel berust op het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: „EVRM”);
 - Het zevende middel is ontleend aan het EVRM en aan het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
- 15 Verzoekster, die in Ierland is gevestigd, stelt met name dat de verplichting tot mededeling van de door de belastingdienst gevraagde gegevens in strijd is met het vrije verkeer van de diensten van de informatiemaatschappij tussen lidstaten en, meer in het algemeen, met de door het Verdrag gewaarborgde vrijheid van dienstverrichting.

- 16 In haar aan richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel ontleende vierde middel betoogt verzoekster dat de diensten van de informatiemaatschappij krachtens het in artikel 3 van richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel vastgelegde oorsprongslidbeginsel worden onderworpen aan het rechtstelsel van de lidstaat waar de dienstverlener is gevestigd, met als gevolg dat de andere lidstaten de vrijheid van verkeer in beginsel niet kunnen beperken, behalve in de afwijkende gevallen als bedoeld in artikel 3, lid 4, van de richtlijn. Zij voert aan dat de door artikel 12 van de bestreden ordonnantie opgelegde informatieplicht niet voldoet aan de grond- en vormvoorwaarden van artikel 3, lid 4, van richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel.
- 17 Verzoekster weerlegt het argument dat verweerder in de eerste plaats ontleent aan artikel 1, lid 5, van richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel, waarbij belastingen worden uitgesloten van haar toepassingsgebied.
- 18 Volgens verzoekster bevestigen een advies van de Europese Commissie van 1 september 2016 en de mededeling van de Europese Commissie van 2 juni 2016 „betreffende de deeleconomie” dat deze uitsluiting restrictief moet worden uitgelegd. Verzoekster stelt dat met belastingen uitsluitend wordt bedoeld op het belastingstelsel voor de diensten van de informatiemaatschappij.
- 19 In haar vijfde middel beroept verzoekster zich in ondergeschikte orde op artikel 56 VWEU, dat beperkingen op het vrij verrichten van diensten verbiedt, ongeacht of zij discriminerend zijn of niet. De verplichting tot mededeling van de door de belastingdienst gevraagde gegevens kan de toegang tot en de uitoefening van de activiteit van tussenpersoon beperken. Zij brengt moeilijkheden en extra kosten met zich mee voor de in het buitenland gevestigde tussenpersonen en kan boven op de controles en verificaties komen die reeds zijn verricht in de lidstaat van herkomst van deze tussenpersonen (zie arrest van 25 april 2013, Jyske Bank Gibraltar, C-212/11, EU:C:2013:270, punt 59, en conclusie van advocaat-generaal Bot in dezelfde zaak, C-212/11, EU:C:2012:607). Zij verplicht de tussenpersonen om het verrichten van hun diensten op zodanige wijze te regelen dat zij de gevraagde informatie kunnen verzamelen. Het verzamelen van aanvullende informatie, en zelfs de verificatie van die gegevens, verplicht het betrokken platform ertoe zich te reorganiseren en zelfs zijn beleid en zijn commerciële strategie te herzien, hetgeen een beperking van het vrij verrichten van diensten uitmaakt. Een platform hoeft voor zijn eigen werking niet noodzakelijkerwijs over alle identificatiegegevens te beschikken die de belastingautoriteiten nodig hebben. Zij verplicht de tussenpersonen eveneens om deze informatie gedurende minstens een jaar bewaren, hetgeen kosten en extra administratieve en financiële lasten doet ontstaan.
- 20 Tot slot is de bij artikel 12 van de ordonnantie van 23 december 2016 opgelegde informatieplicht niet gerechtvaardigd door een dwingende reden van algemeen belang. De dwingende redenen die zijn afgeleid uit de bestrijding van belastingfraude en de noodzaak om de doeltreffendheid van de belastingcontroles te verzekeren, worden in casu namelijk aangevoerd om te proberen „slechts

administratieve ongemakken” die de controle van de belastingautoriteiten moeilijker maken of „moeilijkheden waarmee de uitwisseling van inlichtingen” met de belastingautoriteiten van een andere lidstaat gepaard gaat, te verhelpen, hetgeen ontoelaatbaar is volgens de rechtspraak van het Hof. Bovendien is de bij artikel 12 van de bestreden ordonnantie opgelegde beperking noch noodzakelijk, noch verantwoord om het doel te bereiken dat ermee wordt nagestreefd.

Brusselse Hoofdstedelijke Regering

- 21 De regering antwoordt dat artikel 12 van de bestreden ordonnantie wel degelijk valt onder de in artikel 1, lid 5, van richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel bedoelde „belastingen”, zodat het van het toepassingsgebied van deze richtlijn is uitgesloten. De in artikel 1, lid 5, onder a), bedoelde uitsluiting is uitgedrukt in algemene bewoordingen en zij beperkt zich niet tot de fiscale verplichtingen die rechtstreeks aan verleners van diensten van de informatiemaatschappij worden opgelegd. Het advies van de Europese Commissie van 1 september 2016 is geen bindende handeling en heeft niet de draagwijdte die verzoekster eraan wenst te geven.
- 22 Voorts betoogt de regering dat richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel in casu niet van toepassing is aangezien de bestreden ordonnantie niet ziet op de diensten van de informatiemaatschappij en gelet op het feit dat de door verzoekster aangeboden diensten daarenboven niet als diensten van de informatiemaatschappij kunnen worden aangemerkt.
- 23 Met betrekking tot artikel 56 VWEU verwijst de regering naar het arrest van 8 mei 2014, Pelckmans Turnhout (C-483/12, EU:C:2014:304, punt 25), en voert zij aan dat maatregelen die uitsluitend tot gevolg hebben dat er voor de dienstverrichting in kwestie extra kosten ontstaan en die het verrichten van diensten tussen lidstaten en het verrichten van diensten binnen één lidstaat gelijkelijk raken, niet worden beoogd door artikel 56 VWEU. In het onderhavige geval is de verplichting om gevolg te geven aan een verzoek om informatie exact dezelfde voor de in België gevestigde tussenpersonen en voor die welke in een andere lidstaat van de Europese Unie zijn gevestigd, zoals verzoekster. Laatstgenoemde zet niet uiteen in welk opzicht deze verplichting de werkzaamheden van een in een andere lidstaat gevestigde dienstverlener verbiedt, belemmert of minder aantrekkelijk maakt. De verplichting in casu is niet vergelijkbaar met die welke door het Hof is onderzocht in het arrest van 25 april 2013, Jyske Bank Gibraltar (C-212/11, EU:C:2013:270, punten 58 en 59). Terwijl de informatieplicht die door Spanje aan de kredietinstellingen was opgelegd, van dien aard was dat zij de transacties kon vertragen en zelfs kon verhinderen, is dat niet het geval voor de informatieplicht die door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt opgelegd aan tussenpersonen, daar de informatie enkel op verzoek van de administratie moeten worden toegezonden, onverminderd de uitvoering van de lopende handelstransacties, aangezien zij betrekking hebben op transacties die „tijdens het voorbije jaar” zijn verricht.

- 24 De regering voegt eraan toe dat de bestreden maatregel, ook al vormt hij een belemmering voor het vrij verrichten van diensten, hoe dan ook gerechtvaardigd wordt door een reden van algemeen belang. De maatregel wordt niet verantwoord door een algemeen vermoeden van belastingfraude, maar door de wens om een eenvoudig en doeltreffend hulpmiddel in te voeren dat het mogelijk maakt te controleren of alle belastingplichtigen hun aangifte wel degelijk hebben ingediend en of deze strookt met de boekingen die via tussenpersonen zijn verricht.

4. Beoordeling door het Grondwettelijk Hof

- 25 In zijn arrest van 19 december 2019, Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112), heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard:
- „1) Artikel 2, onder a), van richtlijn 2000/31/EG [...], waarin wordt verwezen naar artikel 1, lid 1, onder b), van richtlijn (EU) 2015/1535 [...], moet aldus worden uitgelegd dat een bemiddelingsdienst die erin bestaat dat via een onlineplatform mogelijke huurders tegen vergoeding in contact worden gebracht met professionele of niet-professionele verhuurders die diensten op het gebied van accommodatie voor een kort verblijf aanbieden, waarbij tegelijk een aantal nevendiensten bij die bemiddelingsdienst wordt aangeboden, moet worden aangemerkt als een ‚dienst van de informatiemaatschappij‘ in de zin van richtlijn 2000/31.”
- 26 Bij beschikking van 30 juni 2020, Airbnb Ireland en Airbnb Payments UK (C-723/19, niet gepubliceerd, EU:C:2020:509), heeft het Hof van Justitie het verzoek van de Italiaanse Raad van State om een prejudiciële beslissing over de verenigbaarheid, met name met artikel 5 van richtlijn (EU) 2015/1535 en met richtlijn 2000/31/EG, van een nationale regeling waarbij aan de platformen die actief zijn in de sector van de kortetermijnverhuring, verplichtingen worden opgelegd inzake het verzamelen en verstrekken van gegevens betreffende de via een telematicaportaal gesloten overeenkomsten aan de belastingdienst, kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.
- 27 Bij het onderzoek van de middelen houdt het Grondwettelijk Hof rekening met deze uitspraken van het Hof.
- 28 Het Grondwettelijk Hof wijst het eerste middel af om een reden van zuiver nationaal recht. Hoewel het Grondwettelijk Hof zijn onderzoek vervolgens toespitst op het vierde middel, zal het in zijn tweede prejudiciële vraag toch zinspelen op richtlijn 2006/123 („dienstenrichtlijn”) en artikel 56 VWEU (vrij verrichten van diensten).
- 29 Vooraf moet worden bepaald of de bestreden bepaling al dan niet binnen het toepassingsgebied van richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel valt, aangezien volgens artikel 1, lid 5, onder a), ervan belastingen van haar toepassingsgebied uitgesloten zijn.

- 30 De partijen verschillen op dit punt van mening.
- 31 Uit de overwegingen 12 en 13 van richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel blijkt dat belastingen, die uitgesloten zijn van het toepassingsgebied van deze richtlijn, betrekking hebben op de fiscale aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de belasting over de toegevoegde waarde die over deze diensten wordt geheven.
- 32 Bij de bestreden bepaling wordt op verzoek van de belastingdienst een informatieplicht met betrekking tot de identiteit en de activiteit van de verleners van de dienst van verhuur van toeristisch logies opgelegd aan tussenpersonen – waarbij het voornamelijk gaat om elektronische platformen die actief zijn in de sector van het toeristisch logies –, die verleners van diensten van de informatiemaatschappij zijn, teneinde de inning van de gewestbelasting op inrichtingen van toeristisch logies te vergemakkelijken.
- 33 De tussenpersonen zelf zijn de gewestbelasting, die van toepassing is op de dienst van verhuur van toeristisch logies en niet op de dienst van de informatiemaatschappij, niet verschuldigd. Aangezien de bestreden bepaling geen belasting vormt die drukt op de activiteit van de verleners van de dienst van de informatiemaatschappij, regelt zij de fiscale aspecten van die dienst op het eerste gezicht niet.
- 34 De bestreden bepaling maakt echter deel uit van een belastingregeling. Zij draagt bij tot de doeltreffendheid ervan, voor zover zij beoogt de belastingdienst in staat te stellen de schuldenaars van de betrokken belasting en hun belastbare inkomsten te identificeren.
- 35 Volgens het arrest van 19 december 2019, Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, in punt 25 van deze samenvatting aangehaald eerste punt van het dictum) moet de bemiddelingsdienst die in casu aan de orde is, worden aangemerkt als een „dienst van de informatiemaatschappij” in de zin van richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel.
- 36 Bij dat arrest heeft het Hof zich evenwel niet uitgesproken over het begrip „belastingen” dat is bedoeld in artikel 1, lid 5, onder a), van richtlijn 2000/31, noch over de vraag of een regeling zoals de bestreden bepaling onder dat begrip valt.
- 37 Aangezien het beroep tot vernietiging twijfels doet ontstaan die het niet mogelijk maken om vooraf te bepalen of de bestreden bepaling binnen het domein van de belastingen valt, dat richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel van haar toepassingsgebied uitsluit, dient aan het Hof de eerste prejudiciële vraag te worden gesteld.
- 38 Indien de eerste prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord, dient vervolgens de tweede prejudiciële vraag te worden gesteld.

- 39 Voorts is bij artikel 15, lid 1, van richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel het beginsel vastgesteld van de ontstentenis van een algemene toezichtverplichting ten laste van de tussenpersonen. Artikel 15, lid 2, van dezelfde richtlijn maakt het de lidstaten mogelijk om ten laste van de verleners van diensten van de informatiemaatschappij een bijzondere informatieplicht in te voeren op initiatief van de dienstverlener of op verzoek van de overheid. Aldus zijn de lidstaten gemachtigd om voor te schrijven dat de verleners van diensten van de informatiemaatschappij de bevoegde autoriteiten op hun verzoek informatie dienen te verstrekken waarmee „de afnemers van hun dienst met wie zij opslagovereenkomsten hebben gesloten, kunnen worden geïdentificeerd”.
- 40 De bestreden bepaling vereist van de verleners van diensten van de informatiemaatschappij dat zij informatie aan de belastingdienst meedelen op basis waarvan de afnemers van hun diensten kunnen worden geïdentificeerd, alsook informatie met betrekking tot de activiteit van deze afnemers, te weten „de gegevens van de exploitant en de adresgegevens van de inrichtingen van toeristisch logies”, alsook „het aantal overnachtingen en het aantal tijdens het voorbije jaar geëxploiteerde eenheden van logies”.
- 41 Vastgesteld moet worden of artikel 15, lid 2, van richtlijn 2000/31 van toepassing is op de bestreden bepaling. Zo ja, dan moet worden bepaald of artikel 15, lid 2, van richtlijn 2000/31 toestaat dat aan verleners van diensten van de informatiemaatschappij een informatieplicht wordt opgelegd als die waarin de bestreden bepaling voorziet.
- 42 De derde prejudiciële vraag van het Grondwettelijk Hof heeft hierop betrekking.

5. Prejudiciële vragen

- 43 Het Grondwettelijk Hof stelt de volgende prejudiciële vragen:
1. Dient artikel 1, lid 5, a), van de richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt in die zin te worden geïnterpreteerd dat een nationale wetgeving die de verleners van een bemiddelingsdienst die erin bestaat dat via een elektronisch platform mogelijke huurders tegen vergoeding in contact worden gebracht met professionele of niet-professionele verhuurders die diensten op het gebied van accommodatie voor een kort verblijf aanbieden, verplicht om, op schriftelijk verzoek van de fiscale administratie en op straffe van een administratieve geldboete, „de gegevens van de exploitant en de adresgegevens van de inrichtingen van toeristisch logies, alsook het aantal overnachtingen en het aantal tijdens het voorbije jaar geëxploiteerde eenheden van logies” mee te delen met het oog op het identificeren van de schuldenaars van een gewestbelasting op de inrichtingen van toeristisch logies en hun belastbare inkomsten, onder het begrip „belastingen” valt en bijgevolg moet worden geacht van de werkingssfeer van die richtlijn te zijn uitgesloten?

2. Dienen, indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, de artikelen 1 tot en met 3 van de richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt in die zin te worden geïnterpreteerd dat die richtlijn van toepassing is op een nationale wetgeving zoals die welke in de eerste prejudiciële vraag is beschreven? Dient, in voorkomend geval, artikel 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie in die zin te worden geïnterpreteerd dat het op een dergelijke wetgeving van toepassing is?

3. Dient artikel 15, lid 2, van richtlijn 2000/31/EG in die zin te worden geïnterpreteerd dat het van toepassing is op een nationale wetgeving zoals die welke in de eerste prejudiciële vraag is beschreven en dat het een dergelijke wetgeving toestaat?